

přihlížeti, ano formálně usnesení o vkladu nabylo již právní moci (čís. 11.109 sb. n. s.). Nebyly proto porušeny velící předpisy zákona, pak-li první soud ve shodě s knihovním stavem vydal rozvrhové usnesení v napadené části.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Vklad vnučeného práva zástavního nelze sice povolit v poznamenaném pořadí, i když bylo k žádosti připojeno usnesení o poznámce pořadí (sb. n. s. čís. 11.109, 7941, 4152, plen. rozhodnutí sb. n. s. čís. 3266). Byl-li přes to vklad v pořadí tom povolen a nebyl-li proti tomu podán opravný prostředek, nastává formální právní moc zápisu a jest na zadním věřiteli, by se odporem při rozvrhovém roku domáhal soudního výroku o materiální neplatnosti zápisu a důsledkem toho nepřiznání pohledávky dotčeného věřitele v požadovaném pořadí. Pokud zadní věřitel tak neučinil, brání formální právní moc zápisu soudci při rozvrhu nejvyššího podání, by k této neplatnosti přihlížel z úřadu (§ 216 čís. 4 ex. ř.). Ježto se rekurent k rozvrhovému roku nedostavil a odpor podle § 213 ex. ř. nevzněl, nebyl k rekursu ani oprávněn (§ 234 (1) ex. ř.), neboť nešlo o porušení velícího ustanovení zákona, k němuž bylo by přihlédnouti z úřadu.

Čís. 12960.

Člen bytového družstva a čekatel domku jest povinen zapraviti rozdíl mezi nižším nájemným provisorním, jež bylo sice schváleno valnou hromadou, ale bylo podmíněno schválením ministerstva sociální péče, jehož se mu nedostalo, a vyšším nájemným, stanoveným v § 57 vládního nařízení ze dne 21. května 1921, čís. 191 sb. z. a n., a to i za dobu, kdy již nebyl čekatelem, ani členem družstva, obýval-li i pak domek.

(Rozh. ze dne 26. října 1933, Rv II 173/32.)

Žalobce byl členem žalovaného družstva až do konce roku 1927, kdy z družstva vystoupil. Proti žalobě o vrácení vkladu namítlo žalované družstvo započtením řadu vzájemných pohledávek, mezi nimi i pohledávku na doplatek nájemného, ježto žalobce obýval byt za provisorní nájemné, jež bylo nižší, než nájemné, stanovené v § 57 nařízení čís. 191/1921 sb. z. a n. Procesní soud první stolice přiznal žalobci nárok na vrácení vkladu, uznal však po právu i pohledávky namítané započtením a důsledkem toho žalobu zamítl. Odvolací soud k odvolání žalobce napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Žalované družstvo právem požaduje na dovolateli nájemné z domku čp. 454 v Ř. ve výši, stanovené podle § 57 vládního nařízení ze dne 21. května 1921, čís. 191 sb. z. a n. za celou dobu, po kterou dovolatel

domku užíval, t. j. od 1. července 1924 do 31. března 1929. Dovolatel byl do 31. prosince 1927 členem družstva a čekatelem domku. Jako takový podrobil se stanovám družstva. Podle ustanovení § 21 stanov nájemné stanoví se tak, aby byla zachována výnosnost a obecně prospěšný ráz družstva a jest podroběno, jakož i každá jeho změna, schválení ministerstva sociální péče; nájemní řád schvaluje podle § 15, čís. 9 stanov valná hromada; žalované družstvo jest podroběno dozoru ministerstva sociální péče. Toto ministerstvo poskytlo na řečený dům podporu převzetím záruky státu za hypotekární zápůjčky. Proto o nájemném platí ustanovení § 57 vládního nařízení z 21. května 1921, čís. 191 sb. z. a n., podle něhož nájemné musí býti stanoveno aspoň částkou, která stačí k úhradě nákladů tam podrobně uvedených. Dovolatel vzav dům v nájemné užívání jako člen družstva a čekatel domu, podroben jest i ustanovením stanov a zákonných předpisů, kterými družstvo při stanovení nájemného jest vázáno. Ministerstvo nedalo souhlas, aby nájemné bylo nižší než podle § 57 citovaného vládního nařízení, jak nižší soudy zjistily. Opačné tvrzení dovolatelovo, že ministerstvo schválilo nižší nájemné, na kterém se usnesla valná hromada družstva, odporuje nenapadenému zjištění nižších soudů a spisům. Tvrzení dovolatelovo, že byl družstvem zpraven o tom, že nájemné, stanovené valnou hromadou bylo 1. května 1928 schváleno ministerstvem sociální péče jest novotou v řízení dovolacím nepřipustnou (§ 504 c. ř. s.). Toto nižší nájemné i schválené valnou hromadou, podmíněné schválením ministerstva bylo tedy jen nájemným provisorním. Potřebného schválení se mu nedostalo. Ministerstvo sociální péče podle zjištění nižších soudů a svého dopisu ze dne 19. ledna 1931 nebylo by připustilo, aby nájemné z domku nedosahovalo hranice, stanovené § 57 shora citovaného vládního nařízení. V tom jest obsaženo schválení nájemného ve výši podle citovaného předpisu. Družstvo podle toho bylo tedy nejen oprávněno, ale i povinno stanoviti nájemné aspoň ve výši řečeného zákonného ustanovení. Čekatelé družstva pak mají povinnost nájemné, dosud jimi placené, na tuto výši doplatiti. Dovolatel jest povinen platiti toto nájemné i za dobu po 31. prosinci 1927, kdy již nebyl čekatelem, ani členem družstva. Obýval-li i po té v domku, lze to vykládati jen tak, že souhlasí i na dále s činí, jak bude stanovena po rozumu stanov a zákonných předpisů a schválena ministerstvem sociální péče (§ 863 obč. zák.). Nižší soudy proto právem položily svému rozhodnutí za základ nájemné ve výši § 57 vládního nařízení čís. 191/1921 sb. z. a n. a neposoudily v tomto směru spor mylně.

Čís. 12961.

Je-li v pozemkové knize vložena služebnost stezky a jízdy pro určitou osobu, aniž je v zápise uvedeno, že služebnost je vložena výslovně jen na čas života oprávněného, nemůže býti povolen výmaz služebnosti na základě úmrtního listu o úmrtí oprávněného.

(Rozh. ze dne 27. října 1933, R I 815/33.)